

<https://helda.helsinki.fi>

Tunnustuksia sanan voimasta ja kauneuden kaipuusta

pyVehvila inen, Sanna

pyHelsingin yliopisto, Intersubjektivisuus vuorovaikutuksessa huippututkimus
2017-08

<http://hdl.handle.net/10138/207020>

Downloaded from Helda, University of Helsinki institutional repository.

This is an electronic reprint of the original article.

This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version.

Elämän peruskysymykset – Anssi Peräkylän 60-vuotisjuhlakirja
Toimittaneet Melisa Stevanovic, Liisa Voutilainen ja Elina Weiste

Kannen kuva: Pirjo Pesonen

Intersubjektiivisuus vuorovaikutuksessa -huippututkimusyksikkö
Helsingin yliopisto
Helsinki 2017

TUNNUSTUKSIA SANAN VOIMASTA JA KAUNEUDEN KAIPUUSTA

Sanna Vehviläinen

Syntyjä syviä

Kalevalaisessa mytologiassa syntysanat sisältävät erityistä voimaa. Syntysanoilla tarkoitettiin tarinaa jonkun ilmiön synnystä eli alkuperästä ja olemuksesta. Syntysanoja lausumalla ajateltiin voitavan vaikuttaa asioihin; päästää tai pidättää. Esimerkiksi verenvuodon uskottiin tyrehtyvän veren syntysanoilla. Syntyjä syviä puhumalla luodattiin ilmiöiden syviä juuria, tosiolemuksia. Syntyjä syviä ei ollut syytä kevyesti laususkella.

Kristillinen merkitys päästösanoille on synninpäästö. Päästösanat vapauttavat yksilön syntitaakasta, ja sanan kautta tämä anteeksiantamus ja huojennus saatetaan voimaan aina uudelleen. Sanojen maaginen voima voi toteutua myös psykoterapiassa ja läheisten ihmisten välisissä keskusteluissa. Sanat painuvat mieleen, tuottavat katartista huojennusta, oikeutuksen, valtuutuksen tai vapautuksen. Läheisiin suhteisiin saattaa kuulua eräänlainen loitsuaminen: voimaa tuovien sanojen ja vakuutusten toistuva lausuminen toiselle. ”Sinä pystyt siihen.” ”Sinun ei ole pakko suostua siihen!” Sanan voimaa saatetaan myös pyytää toiselta. ”Sano, että minusta on tähän”. ”Olenhan minä hyvä äiti, vaikka teen näin?” ”Sano, että minulla oikeus luopua tästä tehtävästä?”

Monilla meistä on kokemuksia siitä, että joku on onnistunut sanomaan päästösanat, joilla taakka kirpoaa harteilta tai jokin sitkeä uskomus menettää äkkiä voimansa. Toisen painavan sanan auttamana tapahtuu mieleenpainuva ja kertakaikkinen muutos. Sanat

merkitsevät muutoskohtaa, jonka jälkeen polku kääntyy eri suuntaan. Tällaiset päästösanat saavat siivet ja kantavat kauas, vuosienkin taakse. Niissä on rituaalien performatiivista voimaa. Niitä ei voi sanoa itse itselleen – yhtä mahdotonta olisi vaikkapa vihkiä itsemme. Tarvitaan toinen ihminen.

Tällaisia tilanteita ei tapahdu usein, eivätkä ne synny tyhjästä. Ne edellyttävät edeltävää, suhteellisen syvälle käyvää mentaalista työtä. Mikään tärkeä ihmisen merkitysjärjestelmässä ei muutu nopeasti. Hetkellisten, salamanvälähdysten kaltaisten oivallustenkin takana on aina pitkä henkinen työ.

Myös sanojan täytyy olla juuri oikea. Riittävän lähellä, mutta myös asemaltaan sellainen, jolla on riittävä valta tai kyky *pitää tai päästää*. Tämä kyky syntyy henkilökohtaisista merkityksistä, ei maineesta tai titteleistä. Usein tämä valtuutus sanoa toiselle tärkeitä syntyysanoja – eräänlainen elämänhistoriallisesti rakentunut henkilökohtainen auktoriteetti – rakentuu yhteisen keskusteluhistorian myötä.

Keskusteluhistoriat ihmisen kasvun tiloina

Tutkiessani ohjaus- ja psykoterapiavuorovaikutusta sekä kirjoittaessani ystävyystyöistä kasvun mahdollistavana suhteena, olen alkanut kiinnostua keskusteluhistorioiden merkityksestä. Keskusteluhistoria-termillä ei liene vakiintunutta merkitystä muualla kuin verkkokeskustelujen yhteydessä. Itse ajattelen niiden olevan yksi inhimillisen ilmaisun muoto.

Keskusteluhistorialla on, kuten termikin sanoo, ajallinen ulottuvuus: sarja vuorovaikutustilanteita, joiden kulussa alkaa hahmottua ajatuskulkua ja erilaisia viittaussuhteita. Niistä kehkeytyy jaettuja muistoja; yhdessä rakennettuihin tulkintoihin voi viitata taaksepäin. Keskusteluhistoria syntyy suhteessa muuhun elämänhistoriaan. Keskusteluhistoria voi rakentua keskustellen, mutta myös kirjoittaen. Olen tarkastellut pitkiä ystävien välisiä kirjeenvaihtoja sekä blogiyhteisöjen joskus vuosienkin mittaisina jatkuvia keskusteluja, ja havainnut niissä samankaltaista yhteistä rakennustyötä. Merkityksellinen ja uutta luova keskusteluhistoria ei kuitenkaan välttämättä synny kenen tahansa usein keskustelevalle välille. Tarvitaan ehkäpä seuraavia edellytyksiä:

Keskustelijat tutustuvat toistensa ilmaisuun ja ajattelutapoihin ja luovat *yhteisen kielen* etsiessään yhteisymmärrystä. Toisen kieleen perehtyminen vaatii paneutumista, merkityksistä neuvottelua sekä arvostusta toisen ilmaisua kohtaan.

Toiseksi, keskustelussa luodaan *keskusteluluomuksia*. Tutkiessani aikanaan Anssi Peräkylän kanssa psykoanalyysin vuorovaikutusta äänitallenneaineistosta vaikutuin siitä, miten taidokkaita keskusteluluomuksia vuosia kestävä kahdenkeskinen keskusteluhistoria voi tuottaa. Näillä puhutuilla luomuksilla on samoja ominaisuuksia kuin teksteillä: ne muodostavat ikään kuin aarreaitan, joka alkaa tuottaa uusia ajatuksia,

tulkintoja ja rikastuvaa mielenmaisemaa. Ne ovat aineettomia artefakteja, yhteisen rakentelun tuloksia. Ne voivat olla tulkintoja tai selityksiä, kiteytyneitä tarinallisia kuvauksia, luokitteluja tai rinnastuksia. Niihin liittyy usein jonkinlainen kontekstisidonnainen sanasto, jonka avulla monimutkainen ajatuskulku voidaan yhdessä helposti palauttaa mieleen ja jonka avulla luomuksen rakentamista voidaan jatkaa.

Sekä tutkimassamme psykoanalyysivuorovaikutuksessa että omassa elämässäni olen myös tunnistanut hetkiä, jolloin ihmiset pysähtyvät tällaisen aineettoman luomuksensa äärelle, jäävät vaiti kokemaan ja kunnioittamaan sitä, mitä ovat yhdessä rakentaneet.

Joskus tällainen yhteinen henkinen luomus voidaan rakentaa hyvin lyhyessäkin ajassa. Olen ollut mukana narratiivisessa ryhmätyönohjauksessa, jossa ohjaaja haastattelee ryhmän jäsentä tiukan strukturoidusti. Kertojan esille tuomasta ydinongelmasta synnytetään haastattelun myötä miellekartan kaltainen moniulotteinen, yksityiskohtainen jäsenitys yhteisesti tarkasteltavaksi seinälle. Kun tämä piirroskartta on syntynyt, muut voivat kommentoida sitä. He eivät osoita sanojaan kertojalle, vaan kuvaavat koko ryhmälle, mitä kuvattu jäsenitys heille itselleen merkitsee.

Kokemus muistutti ehkä eniten kokemuksiani romaanilukupiireistä, jossa vuorotellen kerrotaan kirjan herättämistä elämyksistä. Muistan kokeneeni tuon narratiivisen työnohjaustyöskentelyn yhtä voimakkaana kuin kokoillan elokuvan, näytelmän, konsertin tai taidenäyttelyn. Kokemus oli todella se, että olemme ryhmässä olleet taideteoksen äärellä. Emotionaalisen samaistumisen ja itsereflektiivisen pohdinnan lisäksi kokemukseen kuului siis myös *esteettinen kokemus*. Näin kommentoivat aikanaan myös gradussa tutkimani psykodraamaviikonlopun osallistujat näkemäänsä sosiodraamatyöskentelyä, jossa matkattiin erään ryhmäläisen suvun historiaan.

Draaman ja narratiivien varaan rakentuvat terapeutitiset tilanteet rakentuvat ihmisten luomiskyvyn varaan. Luovuudella tarkoitetaan usein eräänlaista spontaanisuutta, leikillisyyttä tai vapautuneisuutta. Itse kuitenkin näen luovuuden ulottuvuutena myös systemaattisen työstämisen, hiomisen, ilmaisun tarkkuuden ja tästä seuraavan esteettisen tyydytyksen tunteen. Olen kokenut näin seurattessani psykodraamaa tai osallistuessani narratiiviseen työnohjaukseen. Mutta olen kokenut näin myös pitkissä keskusteluissa ystäväni ja läheisteni kanssa kävelyillä, kahvilla ja kirjeissä. Ajatusten hiominen ja totuuden etsiminen yhteisessä keskustelussa, yhteisen historian kautta, tuottaa paitsi rakkauden ja jakamisen kokemuksen, myös suurta esteettistä mielihyvää ja ikään kuin taiteilijan iloa hetkellisesti valmiiksi saadusta työstä, asioiden lokahtamisesta paikoilleen.

Omassa elämässäni nämä keskusteluhistoriat – jotkut paitsi puhuttuja, myös kirjoitettuja – ovat olleet tärkeimpiä aikuisiän kasvuympäristöjäni. Nostaessani keskusteluhistorian esille ikään kuin omana *taiteenlajinaan* (sen sijaan että puhuisin esimerkiksi suhteista) haluan korostaa nimenomaan keskusteluhistorioiden ilmaisullista ja yhteisrakenteluun liittyvää puolta.

Nämä arkiset puhutut luomukset muistuttavat tekstiluomuksia siinä, että ne voivat sisältää rikkaita viittaussuhteita, merkityskerrostumia ja paljon kiteytyynyttä historiaa. Ne ovat *luomuksia* myös siksi, että niiden rakentamiseen käytetään älyä ja lahjakkuutta, kekseliäisyyttä, muistoja ja tunteita ja että niitä voidaan luoda yhdessä muiden kanssa. Ne ovat luojilleen tärkeitä ja rakkaita. Niillä ei ole vain emotionaalista arvoa, vaan myös esteettistä arvoa. Keskusteluhistorioissa rakennetut puhutut aarteet ovat mielestäni hienoimpia luomuksia, joita ihminen osaa rakentaa.

Keskusteluhistorioita rakennettaessa ollaan tosissaan. Tarvitaan antaumuksellinen ja vilpiton asenne keskustelemiseen. Puhujat kokevat, että on tärkeitä ja kiinnostavaa keskustella, että asiat joista puhutaan ovat merkityksellisiä ja ettei ole samantekevää, mitä ja miten sanotaan. Keskustelun ei kuitenkaan tarvitse olla vakavaa tai formaalia tai jonkin virallisen tavoitteen mukaista. Keskustelijoiden tulee ensisijaisesti olla *kiinnostuneita totuudesta*. Mikä on keskustelijoille totta, missä on mieltä ja merkitystä, minkä äärelle asetetaan vilpittömästi, mikä on askarruttavaa, painavaa ja ihmettelyn arvoista?

Totuudellisuuteen pyrkiminen on siis mielestäni keskusteluhistorian ydin. Ihmiset pyrkivät keskustelussa asettumaan vastakkain todellisuutensa kanssa ja yrittävät ottaa sitä haltuun. Samalla he sallivat toiselle saman, sen sijaan että pyrkisivät vakuuttamaan toisensa omasta totuudestaan.

Kiintymys ja turvallisuus on sekin merkityksellisen keskusteluhistorian rakentumisen edellytys. Silloin keskustelun osapuolet tietävät tulevansa kuulluksi ja kunnioitetuksi – että heidän puheensa ja yrityksensä ymmärtää keskustelussa tutkimiaan asioita, ovat tärkeitä eikä niitä väheksytä. He uskaltavat asettua keskustelussa etsimään ja luomaan uutta. Keskustelussa ihminen kutoo ymmärrystään maailmasta. Ja joskus repii ja purkaa raivoisesti.

Keskusteluhistoriat laajentavat osapuolten maailmaa. Kumpikin tai kukin on löytäjä ja ihmettelijä, kysyjä ja vastaaja. Silloinkin kun toinen on toista kannattelevassa roolissa, kuten vanhempi lapselle tai ammattiauttaja asiakkaalle. Keskustelussa tarkasteltava asia, ilmiö tai ihmetyksen aihe on molemmille osapuolille aidosti havainnoinnin kohde. Ei niin, että toinen jo tietää miten asia on ja ainoastaan saa toisen näkemään sen samoin.

Aikuiskasvatustieteilijänä minua kiinnostaa, missä kaikkialla merkityksellisiä keskusteluhistorioita syntyy. Terapeuttiset ja ohjaukselliset tilanteet rakentuvat nimenomaan keskusteluhistorioiden varaan. Tällainen keskusteluhistoria voi syntyä myös pitkissä ryhmäprosesseissa koulutuksessa tai työnohjauksessa. Keskusteluhistoria onkin mielestäni luonteva tapa käsitteellistää terapeuttista tai ohjauksellista keskustelua. Sitä ei ole silloin pakko tarkastella vain ongelmien, oireiden tai kärsimyksen käsittelyn ja poistamisen orientaation lävitse. Sitä voi ajatella yhteisenä luomisena, rakennustyönä. Tällainen näkemys vallitseekin esimerkiksi konstruktivistisissa terapia- ja ohjausnäkemyksissä.

Keskusteluhistorioita rakentuu myös läheisten perheenjäsenten, puolisoiden, ystävien, työ- tai opiskelutoverien kesken. Uskon että myös blogosfäärin yhteisöissä voi

syntyä tämän kaltaisia keskusteluhistorioita. Olen pitkään toivonut, että aikuiskasvatustieteilijät innostuisivat tutkimaan näitä keskusteluhistorioita sosiaalisen tuen, kasvun ja jaetun reflektion näkökulmasta. Ehkä joskus vielä itse tartun asiaan. Olen gradustani asti yrittänyt nostaa esiin arkielämän ihmissuhteiden aikuiskasvatuksellista merkitystä, enkä ole vielä löytänyt osuvaa tapaa tematisoida sitä. Ehkä sekä aikuiskasvatuksen että ohjauksen tutkimus edelleen sitkeästi kanavoituu vain yhteiskunnan virallisten instituutioiden, kuten terveydenhuollon, koulutuksen, työvoimahallinnon ja sosiaalihuollon tunnistamien prosessien ja agendojen ympärille.

Keskusteluhistorioissa punoutuvat yhteen inhimillisen mielen ja sosiaalisen elämän peruselementit: narratiivisuus, emootiot, käsitteellinen ymmärryksemme, sosiaaliset suhteemme sekä eettiset arvostelmamme. Siksi kiinnitymme niin voimakkaasti ihmisiin, joiden kanssa keskusteluhistorian rakentaminen onnistuu. Keskustelun lämpöön palaaminen on aina yhtä hienoa. Siinä on jotain yhtä luontevaa kuin siinä, miten lapsena iloitsee leikkiverista, jonka kanssa leikin rakentaminen tapahtuu välittömästi. Tällaisen keskustelukumppanin kanssa tulee se olo, että *tunnistaa itsensä uudestaan* (re-cognize), kuin palaisi kotiin. Tällaisen ihmisen kanssa voimme hetkessä palauttaa itsemme sen ääreen, mikä meistä on oleellista, keitä olemme.

Ystävyyden sanat

Jokin vuosi sitten lueskelin innostuneena kirjoittavien naisten ystävyyden ja sisaruuden ympärille rakentuvia kirjekokoelmia sadan vuoden takaa. Luin samalla käsiini päätynyttä kahden nykyajan ystävyyksen sähköpostikirjeenvaihtoa. Aloin pohtia ystävyyttä ja sen merkitystä inhimillisen elämän kannattelijana, rakentajana, tukena ja kasvun mahdollistajana. Kiinnostuin myös kirjoittavasta elämästä, kirjoittajaidentiteetistä ja sen merkityksestä tutkijaidentiteetini, joka on ollut horjahteleva ja kompasteleva oikeastaan niin kauan kuin muistan. – Myönnettäköön, että aktiivisimmat tutkijavuoteni osuivat aikoihin, jolloin lapseni olivat vielä pieniä. Tämä selittänee, etten muista kovin paljoa niistä vuosista, kun tutkijaidentiteettini oli selkeimmillään.

Kirjeenvaihdot olivat arkisten asioiden, pienten ja suurten pyrkimysten yhteen kietoutumaa, elämänprojektien, ilojen ja surujen ja arjen sattumusten mosaikkia. Erotin kirjevuorovaikutuksesta myös ystävyyden rakentamiseen liittyviä toistuvia pyrkimyksiä, ikään kuin ystävyyden etiketin, jonka kautta ystävyydet rakensivat suhdettaan ja osallistuivat toistensa elämään. Nämä elementit löytyivät molemmista aineistoista. Tästä etiketistä erotin kolme ulottuvuutta, jotka näen ystävyyden konstituivina piirteinä.

Vastavuoroisuus: Vastavuoroisuus jäsentää normina kirjeenvaihdossa keskustelutilan antamista ja ottamista, ongelmien käsittelyä, omien asioiden

raportointia ja toisen asioiden vastaanottamista; ylipäänsä huomion, kiinnostuksen, tilan ja tunteiden ”kirjanpitoa” ystävyydessä. Ystävyyttä säätelee nimenomaan ajatus vastavuoroisuudesta. Kaikkia asioita ei käytännössä jaeta tasan eikä kaikissa tilanteissa vastavuoroisuus toimi, mutta normin käsillä pitäminen on tärkeätä silloinkin. Kun ystävällä on erityisen vaikeaa, hän saa erityiskohtelua osakseen, mutta muistaa huomata sen, tyyliin "nyt sä jouduit taas lukemaan tätä mun vuodatusta".

Vertaisuus: Kirjoittavat ystävät tuottavat ja säilyttävät vertaisuuden ulottuvuutta koko ajan tekstissään. Vertaisuus ei ole ominaisuuksiin sidottu, annettu asia – vertaisuus konstruoidaan ja siihen orientoidutaan jatkuvasti. Kirjeisiin liittyy jatkuva kokemusten, taipumusten, lähtökohtien, taustojen ja elämänkulkujen vertaaminen. Vertaaminen, rinnastaminen, samanlaisuuden ja erilaisuuden selittäminen ja siihen vetoaminen ylläpitävät vertaisuutta keskeisenä viitekehysenä. Myös silloin kun erot vaikuttavat suurilta. Vertaisuuden säröjen korjaamiseen nähdään myös vaivaa. Vertaisuutta muuttavat tapahtumat joudutaan ehkä käsittelemään. Jos toinen esimerkiksi etenee urallaan ja toinen ei, tämä voi vaatia jonkinlaista korjaavaa työtä ystävyydessä molemmilta osapuolilta.

Ystävän hyvän elämän tueksi asettuminen: Ystävyyteen kuuluu ystävän elämäkokonaisuuden tukeminen ja erilaisten pitkäkestoisten elämänprojektien seuraaminen ja kommentoiminen. Ystävä voi merkittävästi osallistua niiden rakentamiseen ja kannatteluun. Ystävyyden yhtenä kriteerinä tuntuisikin olevan vaatimus tunnistaa oikein toisen tärkeimmät arvot ja niistä nousevat pyrkimykset. Näihin projekteihin suuntaudutaan moraalisisina hankkeina, itseä ja ystävyyttäkin määrittävinä. Ystävyyteen kuuluu myös eräänlainen asiamieheksi asettuminen: toisen itsetoteutuksen ja hyvinvoinnin puolustaminen (esimerkiksi kehotus lepoon, itsestä huolehtimiseen, oman kunnianhimon tai innostuksen seuraamiseen jne.), joskus ystävän puolustaminen tämän omaa itsekritiikkiä, epäilyksiä tai itsesyytöksiä vastaan.

Aloin sittemmin vertailla ystävyyden ulottuvuuksia ohjaustilanteisiin. Työnohjasin tuolloin paljon, ja huomasi, että edellä kuvatut normatiiviset ulottuvuudet säätelevät tavallaan myös ryhmätyönohjauksen tilanteita, vaikka kyse on institutionaalisesta, järjestetystä tilanteesta. Vastavuoroisuus rakennetaan työnohjausryhmän keskusteluformaattiin: ryhmän jäsenenä sekä annat että saat. Vertaisuus on usein mukana järjestetyllä tavalla: ryhmään kootaan saman ammatin edustajia, joiden asema organisaatiossaan on suunnilleen sama. Samalla tämä vertaisuuden ajatus on jatkuvana peilinä sille, miten eri tavoin asiat silti voidaan kokea tai tilanteet ratkoa. Vertaisuus on hedelmällinen lähtökohta erojen havainnoinnille ja asioiden suhteellistamiselle. Se voi olla myös vaikkapa kateuden tunteiden ja itsetunnon käsittelyn lähtökohta.

Ystävä tuntee usein elämänprojektimme ja eetoksemme paremmin kuin kukaan. Työnohjauksessa ollaan sen sijaan yleensä tilanteessa, että itse kunkin elämänprojekti – tai työn suhde omiin elämänarvoihin – on tutkimisen ja ihmettelyn kohteena. Se, että muut eivät tunne elämänprojektiamme tai sen lähtökohtia, saa meidät selventämään sen

sisältöä itsellemmekin. Yhteistä työskentelyä leimaa kuitenkin ajatus siitä, että tuemme toistemme pyrkimyksiä löytää elämänprojektimme.

Ystävyys on sekini instituutio – jotain sosiaalisesti pysyvää, merkityksellistä ja säänneltyäkin. Huomaamme sen erityisesti silloin, jos petymme ystävydessä. Se on läheisyyden, välittämisen, vastavuoroisuuden ja vertaisuuden instituutio. Läheisyys, välittäminen, vastavuoroisuus ja vertaisuus rakennetaan todeksi vuorovaikutuksessa aina uudelleen.

Ilmaisullisuuden kaipaus

Olen tempoillut oman ammatti-identiteettini kanssa niin kauan kuin muistan. Olen tätä kirjoittaessani oivaltanut, että omalle ammatti-identiteetilleni on aivan keskeistä paitsi analyttisyys, myös ilmaisullisuus ja kauneuden kaipuu. Ehkäpä ystävydessäkin on mukana luova ja ilmaisullinen puoli: Ystävä ymmärtää toista ilmaisussaan – olipa ilmaisun kanava mikä hyvänsä – ja kokee ystävän ilmaisun kauniina.

Vaikka suhtaudun psykoanalyyysiin teoriana ja praksiksena kriittisesti, siinä on eräs piirre, joka on minulle tärkeä: inhimillisessä keskustelussa elävän ilmaisun kunnioittaminen sen koko laajuudessa ja rikkauksessa. Tässä on jotain samaa kuin siinä, että olen maailmankatsomuksellisesti kokonaan irtautunut nuoruuteni kristinuskosta, mutta kaipaen välillä kovastikin hartauden, kunnioituksen tai rukouksen kaltaisen syvän pyynnön kehollista ja verbaalista ilmaisemista. Omalle horjuvalle ammatti-identiteetilleni oli ratkaisevan tärkeitä saada väitöskirjan jälkeen tutkia psykoanalyysivuorovaikutusta. Tajuan nyt vasta, että psykoterapiavuorovaikutuksen keskusteluanalyttinen tutkimus ravitsi tätä kauneudenjanoista ja ilmaisullista puolta minussa. Ehkäpä sen johdosta kykenin pysymään keskustelututkimuksen parissa, vaikka koin sen suhteen jatkuvasti riittämättömyyttä. Olen joka tapauksessa tajunnut nyt sen, että minun täytyy saada tehdä sellaista työtä, jossa jokin osa-alue tarjoaa kauneuden kokemuksen, merkityksellisiä ja syviä keskusteluhistorioita sekä ilmaisullista rikkautta. Tämä ilmaisullisen rikkauksen alue voi löytyä ohjaustyöstä, kirjoittamisesta, ehkä tutkimuksestakin. Tiedän, että sen perässä voin joutua vielä kerran lähtemään myös liikkeelle. Olkoon niin.